

Auteur recensie: Karin Pinckaers Lumey

De ongemakkelijke lessen van Mrs P.

• Schrijfster Dominique Prins König
• Uitgeverij Elmar BV

De kافت van het boek zegt in één oogopslag al veel over de inhoud: opvallend fuchsia roze – vrouwelijk –, chaotisch gekriebeld brein, bibberend handschrift en het woord ‘openhartig’.

Parkinson op je 49e: een openhartig verslag

U leest het boek in één ruk uit; gemakkelijk geschreven, verhelderend, duidelijk en menselijk; alsof ze haar verhaal persoonlijk aan u voorleest. Dominique neemt u een korte periode mee in haar leven: om precies te zijn van augustus 2018 tot augustus 2019.

In dit stormachtige, korte tijdsbestek beschrijft zij hoe zij omgaat met de veranderingen in haar leven. Want eens een gezonde, vlotte, goed verzorgde journaliste die haar werk prefereert boven de zorg voor zichzelf (lees – u bent wat u doet –), nu een chronisch zieke, maar sterke vrouw die goed voor zichzelf zorgt en actief bezig wil blijven. (lees – u bent wie u bent –)
Ze ontleeft haar eigen ‘ik’ in drie stukken:

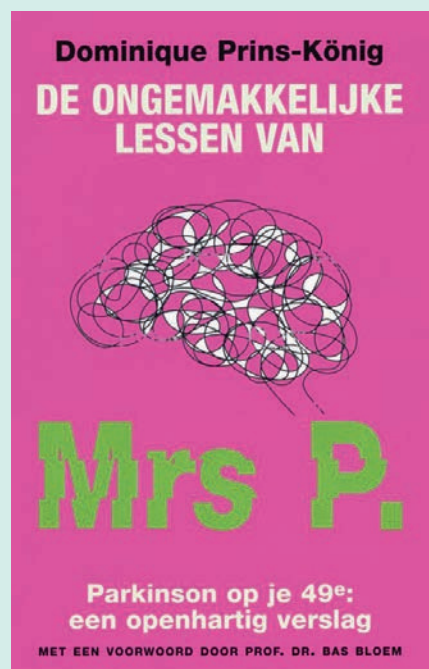
- Mrs P.: de onvoorspelbare Parkinson Patiënte
- Truus: de werkende Dominique vóór de diagnose: hard, onkwetsbaar, onaantastbaar en rationeel
- Dappere Do: zacht, gevoelig, aardig en bescheiden, dé Dominique ‘herself’;

In deze biografie beschrijft Dominique wat de dood van haar broer, de zorg voor haar zieke vader en de kijk op het gezin, in combinatie met de diagnose met haar

doet. Zij geeft een realistisch beeld van wat er moet en gaat veranderen. Ze omschrijft het hele proces luchtig en eerlijk, verwoordt haar gevoel op een dusdanige manier dat het de lezer wel moet raken; alsof het jezelf is overkomen, zeg maar. Ze gebruikt e-mailverkeer tussen haar en lotgenoten en hulpverleners. Een voorbeeld hiervan uit mailverkeer met een zieke collega journaliste:

...dat we kwetsbaar zijn, dat we niet allemaal slank, gezond en succesvol worden, iets wat media ons inderdaad wel doen geloven. Als je dat idee echt kunt loslaten, komt er ineens weer ruimte, is mijn ervaring. Maar van die media maken jij en ik intussen wel een (klein) onderdeel uit. Hoe ga jij daarmee om? Schrijf je nu bijvoorbeeld andere stukken?

Natuurlijk is het heftig om een ongeheelheidszieke hersenziekte te hebben en nog progressief ook. Het wordt dus alleen maar slechter, in principe. Dat vind ik nog de grootste mentale uitdaging, overeind blijven. Hoe is dat voor jou? Wat drijft jou toch om door te gaan? Waar haal jij je levenslust uit?

De laatste alinea van het boek vond ik persoonlijk erg goed. De schrijfster haalt nog even aan dat haar positieve kijk op ‘het leven met parkinson’ door de zogenoemde azijnpissers, zwartkijkers en externe Truzen (lees: meer dan 1 Truus) zal worden bekritiseerd. En dat was inderdaad mijn gedachte: “...ze heeft het pas, dus gemakkelijk praten.” Maar dan slaat ze met dit citaat de spijker op de kop: *Ik heb geleerd erop te vertrouwen dat ik ook die situaties zal aankunnen op het moment dat ze zich aandienen. En zo niet, dan niet. Dan is het ook goed.*

En zeker, het is prima, Dominique! Wordt vervolgd, zou ik zeggen.